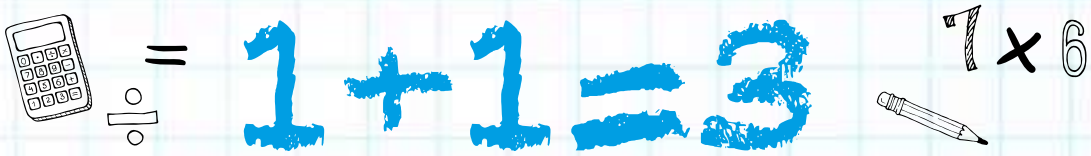

Deze column is geschreven door Irene Heim, zij is sinds 2005 integratief kindertherapeute. Ze behandelt kinderen die om welke reden dan ook uit balans zijn.

Als kind vond ik het al een verschrikkelijk vak: rekenen. De keer- en deelsommen gingen na veel stampen redelijk maar bij de verhaaltjessommen raakte ik volledig de kluts kwijt. Als we op school verplicht moesten hoofdrekenen en cijferen, schoof ik het stencil het liefst in mijn laatje. Liever doen alsof het er niet is, dan je buigen over het doolhof aan cijfers waar ik niets van begreep.

Op de middelbare school heb ik vervolgens jarenlang bijles in wiskunde gehad. Zodra het kon was ik de eerste (en overigens ook de enige) die wiskunde liet vallen. Natuurlijk kreeg ik toen veel weerstand van zowel klasgenoten als leerkrachten. Wiskunde is belangrijk en je hebt het nodig als je een beroepsopleiding kiest. Het was dom om wiskunde te laten vallen. Maar eigenzinnig als ik ben, koos ik het ruime sop. Het kostte mij te veel stress en energie om met cijfers bezig te zijn.

Bij het rekenen moeite hebben om opdrachten te doorzien, de logica van de uitleg niet zien, langzaam werken en fouten maken in een stapsgewijze aanpak, hoort allemaal bij dyscalculie. Dat ik daar best eens last van zou kunnen hebben, werd pas jaren later duidelijk. Tegenwoordig is dyscalculie meer in beeld dan twintig jaar geleden. Natuurlijk denk je bij dyscalculie meteen aan het zien dat iemand niet goed is in rekenen. Desalniettemin hoeft dyscalculie niet meteen aan de oppervlakte zichtbaar te zijn. Een zwakke ruimtelijke oriëntatie is bijvoorbeeld ook een kenmerk van dyscalculie evenals het moeilijk associaties kunnen maken van eerder opgedane kennis. Het gevolg kan niet alleen weerstand zijn bij rekenen maar zelfs omslaan in weerstand om naar school te gaan. Kinderen kunnen daarbij faalangst creëren en een lager zelfbeeld opbouwen. Op tijd signaleren en hulp zoeken is daarom heel belangrijk!

Nu, 25 jaar later, ben ik nog steeds niet goed in rekenen of wiskunde. Wel heb ik manieren gevonden om daarmee om te gaan. En zonder wiskunde in mijn pakket, heb ik nog steeds het allerleukste beroep kunnen kiezen dat er bestaat!

Advies leiding Scouting

Op Scouting kun je merken dat een kind kenmerken heeft van dyscalculie. Een kind heeft bijvoorbeeld moeite met (na)bouwen, een zwak auditief geheugen (deze kinderen vinden het moeilijk om informatie die ze te horen krijgen, te onthouden of te reproduceren) en heeft moeite met het vasthouden van instructie. Het is dan fijn maar vooral ook belangrijk om dit met ouders te delen. Geef aan wat je ziet bij het kind en informeer of de ouders dit ook herkennen bij hun kind. Kinderen met dyscalculie zijn gebaat bij een gestructureerde manier van leren. Stap voor stap uitleggen en herhaling, biedt rust en duidelijkheid. Daarnaast is het focussen op datgene wat goed gaat essentieel voor het zelfvertrouwen. Soms helpt visueel maken van de stappen ook goed. Scholen gebruiken vaak onderwerpkaarten om het dagprogramma visueel inzichtelijk te maken.